

νήρους· καὶ παραλύτου τυγχάνοντος, ἔλαβε διὰ καπινίου ἑτερον, παρὰ νόμῳ αὐτῷ συνοικοῦσα· προσενεχθεὶς οὖν καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς . . . φοράδην ἐν κραββάτῳ, ἡμιθανῆς τις καὶ ζῶν νεκρός, καὶ ἐρωτηθεὶς παρ' ἡμῶν ἀπήρτησε παραιτούμενος καὶ ἀποδιοπομπούμενος αὐτῆς τὴν συνοίκησιν. Τούτου χάριν, τῆς προφανοῦς μοιχείας αὐτὴν ἀπαλλάττοντες, γράφομεν, ἵνα ἡ Ἄννα αὕτη εἴη τοῦ λοιποῦ διακεχωρισμένη . . . καὶ ἔχῃ ἄδειαν στεφανωθῆναι εἰς γάμον δευτέρου χριστιανικῶς . . . ».

22 - 187β

1672. Συνοδικὴ ἀπόφασις πΚ. Διονυσίου, περὶ διαζυγίου, ἐν 20, τ. Β', σ. 128, ἀριθ. 10.

« . . . ἐχώρισεν ἐκεῖνος αὐτὴν διὰ χοτζετίου. . . (= αὕτη) διὰ κερηνίου συνώκησεν ἑτέρῳ ἀνδρί, ὅπερ καὶ τέλεον ἀπηλλοτριώσεν ταύτην τῆς συναφείας ἐκείνης τοῦ πρώτου ἀνδρός αὐτῆς. Τούτου χάριν καὶ ἐκκλησιαστικῶς διεζεύξαμεν αὐτήν, ὥστε εἶναι κεχωρισμένην . . . καὶ δεδώκαμεν ἄδειαν αὐτῇ στεφανωθῆναι κατὰ νόμους . . . ».

23 - 189γ

1673. Συνοδικὴ ἀπόφασις πΚ. Διονυσίου, περὶ διαζυγίου, ἐν 20, τ. Β', σ. 139 ἐπ., ἀριθ. 36.

« . . . μηδὲν αἰσθανόμενος, μήτε ποτὲ καρηβαρείας ἀνανήπτων. Τούτου χάριν, ἰδόντες, ὅτι οὐ δύναται γυναῖκα ἔχειν, ὁ ἑαυτὸν μὴ ἔχων, ὅπως μὴ περιπεσοῦσα ταῖς τῆς ἀνάγκης δειναῖς περιστάσεσιν ἢ γυνή, κινδυνεύσῃ περὶ ψυχῇ, διεχωρίσαμεν . . . ».

24 - 192γ

1675. Συνοδικὴ ἀπόφασις πΚ. Παρθενίου, περὶ διαζυγίου, ἐν 20, τ. Β', σ. 142, ἀριθ. 41.

τοῦ ἀνδρός λαβόντος ἐξωτερικῶς χοτζέτιον τῆς βασιλικῆς κρίσεως, « γράφομεν καὶ ἀποφαινόμεθα, ἵνα ἡ Κ. ἔστω κεχωρισμένη τοῦ Κ. ὡς τῶν ἱερῶν νόμων λεγόντων, γυναῖκα καταφρονουμένην ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀνδρός, ἀποσπᾶσθαι τοῦ ἀνδρός αὐτῆς . . . ».

25 - 195α

1679. Συνοδικὴ ἀπόφασις τοῦ πΚ. Ἰακώβου, περὶ διαζυγίου, ἐν 20, τ. Β', σ. 155, ἀρ. 71.

« . . . ἐπειδὴ ὁ Δ. . . μετὰ τῆς πρὶν γυναικὸς αὐτοῦ Σ., παρὰ στάντες. . . ἐδηλο-

ποίησαν, ὅτι ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων διὰ χοτζετίου τῆς βασιλικῆς κρίσεως ἐν αἰτίαις μὴ παραχωρούσαις συνοικεῖν αὐτοὺς καὶ ἔλαβον διὰ κεπηνίων ὁ μὲν ἄλλας γυναῖκας, ἡ δὲ ἑτέρους ἄνδρας... ἐδείθησαν καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς λύσεως. Τούτου χάριν, γράφομεν, ἵνα ὑπάρχωσιν κεχωρισμένοι ἀλλήλων...».

26 - 205a

1688. Ἀπόφασις τοῦ Ἐπιτρόπου Σύρου ἀπὸ 19 Ἰουλίου, ἐπὶ ἀσκήσεως δικιχώματος προτιμήσεως κατὰ τῆς πωλήσεως, ἐν 110β, σ. 327.

«...ἐγροικίσαμε τὰ δικαιολογίσματα τῆς μιᾶς μεριᾶς καὶ τῆς ἄλλης καὶ κατὰ τὰ Καπίτουλα καὶ συνήθη τοῦ τόπου μας, ὅτι ὅσες ἀγορασὲς κάμη τὸ ἀνθρώγυνο νὰ τίς ἔχουσι μαζί. Διὰ τοῦτο ... κρίνομεν καὶ ἀποφασίζομεν, ὅτι τὸ μισθὸ σπίτι καὶ τὴν ἐμισθὴ σκληρὴ νὰ εἶναι τοῦ Ν. (= ἀδελφοῦ τοῦ πωλητοῦ) γιὰ προτιμὴ τοῦ κονιάδου του τοῦ Μ. καὶ τὸ ἄλλο μισθὸ σπίτι καὶ τήνε μισθὴ σκληρὴ νὰ εἶναι τοῦ Γ. (= ἀδελφοῦ τῆς συζύγου) γιὰ προτιμὴ τῆς ἀδελφῆς του τῆς Ἀ., διὰ τὸ συνήθη καὶ οὐζάντζα τοῦ τόπου μας, νὰ μὴν χαλάζεται...».

27 - 209β

1690. Πρᾶξις ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου Συνόδου Σιατίστης, ἐν ἣ μνημονεύεται «ἐπακτός» ἀφορισμός, ἐν 275β, ἀριθ. 14.

28 - 214a

1691. Πρᾶξις συνοδική μ. Σιατίστης, ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου, δι' ἣς ἡ πατρικὴ κληρονομία ὑπούσης μητρὸς καὶ δύο τέκνων, διανέμεται εἰς τέσσαρα μερίδια, μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν, ἐν λαμβάνει ἡ χήρα, ἐν ἀπὸ ἐν τέκνον καὶ ἐν εἶναι «τῆς ψυχῆς», ἐν 275β, ἀριθ. 15.

29 - 214β

1691. Πρᾶξις συνοδική μ. Σιατίστης, ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου, δι' ἣς ἡ πατρικὴ κληρονομία διενεμήθη εἰς 4 μέρη, ἐξ ὧν ἡ χήρα